

kunde meddele, at Ingeniøren var gaaet bort for lidt siden.

Oppe paa det øverste Trappetrin stod Hofjægermesteren og balancerede paa sine lange Ben. Han var lidt skuffet over, at han ikke havde faaet Lejlighed til at fortsætte sin Spøg; men det var ham en uhyre Tilfredsstillelse, da han mente at gøre den Iagttagelse, at Præsten ikke var ganske sikker paa Benene.

*

*

*

Den Aften og Nat blev Per sig endelig sin Kristendom fuldt bevidst. Mens han gik ude i Skoven, hvor han havde søgt hen for at være i Ro, og senere, da han efter et kort Ophold i Familien havde trukket sig tilbage til sit Værelse, brød han afgørende med sin Fortid og gav sig sine Fædres Gud i Vold. Hele Natten laa han søvnløs, og mens han i Tankerne gennemgik sit hele Liv, følte han sig bestandig mere brødefuld. Og Syndsbevidstheden avlede den Ydmyghed, han endnu om Formiddagen havde manglet. Og af denne fremgik tilsidst Bønnen.

Først henimod Morgen faldt han lidt til Ro. Da Tjeneren kom ind med Te, sov han.

Hans første Tanke, da han vaagnede, galdt Jakobe og det Brev, han nu straks maatte skrive